

oordeelen, onder de zinspreuk van het spinhuis te Amsterdam: Vrees niet, ik wreek geen kwaad, maar dwing tot goed. Straf is mijn hand, maar lief'lijk mijn gemoed.

H. PINKHOF.

SPECIALITÉ'S. — De leider van de vakgroep „Pharmaceutische producten” L. CONRAD schrijft in een opstel (No. 1 der *Pharmaceutische Industrie*, 1939) dat er in de Duitsche pers een onbehoorlijke overdrijving is in de besprekingen over de hoeveelheid specialité's, welke de geneesmiddelenindustrie in het Rijk vervaardigt. Een aantal van 100.000 is vermeld, terwijl dit volgens zijn uiteenzettingen op grond van den Codex van GEHE slechts 13915 bedraagt voor zooverre zij bestemd zijn voor geneeskundige behandeling van den mensch; 2000 firma's houden zich hiermee bezig. Hierbij komt nog, dat vele dier geneesmiddelen *uitsluitend voor export* zijn bestemd. Daar de industrie zich tevens krachtig inspannt om het aantal te beperken (in 1938 werden er 2600 uit den handel genomen) en daar zij eveneens krachtig meewerkt bij het tot stand brengen der wet op de geneesmiddelen, welke wet de oplossing zal brengen voor de verschillende vraagstukken in die industrie, zijn de boven vermelde besprekingen misplaatst (*Deutsche med. Wschr.* No. 10).

IRISDIAGNOSE. — In Duitschland is zooals het *Tijdschrift* reeds meedeelde, de overheid doende heel wat kwakzalverij op te ruimen door de vrijheid van de uitoefening der geneeskunst aan banden te leggen. Prof. GROENOUW te Breslau tracht nu in een goed gedocumenteerd stuk het onkruid uit een ander nogal dicht aan het gebied der kwakzalverij grenzend terrein te wieden, door na te gaan, hoe de irisdiagnose ontstond, hoe zij wordt verklaard en uitgeoefend. Men mag hem danken voor de degelijkheid waarmee hij dit bedrijf heeft bestudeerd, en met zijn conclusie, dat deze werkwijze practisch volkomen onbruikbaar is, zich gerustgesteld voelen, als men er nooit wat in heeft gezien. Het opstel is voor hen, die in dit onderwerp belang stellen, zeker de moeite waard om te lezen (*Deutsche med. Wschr.* No. 12).

VERKLARING VAN DEN BEHANDELENDEN ARTS. — Herhaaldelijk is in het *Tijdschrift* uiteengezet, welke bezwaren aan het vragen en het afgeven dezer verklaringen zijn gebonden, doch in Duitschland is dit vragen, soms zelfs het eischen, een ingewortelde gewoonte. In No. 12 van de *Münch. med. Wschr.* wordt weer een nieuwe soort besproken en wel de verklaring, wanneer een door den oorlog verminkte, die uitkeering genoot, overlijdt. Indien deze aan een ziekte sterft, welke „waarschijnlijk” in verband stond met die vermindering, dan hebben de achterblijvenden recht op begrafenisgeld en op een geldelijke ondersteuning. De behandelende dokter moet „in het belang van de familie van den overledene” een verklaring afleggen omtrent het al of niet bestaan van zulk een waarschijnlijkheid en c.q. ook nog aan de overheid berichten of hij in een bepaald geval het doen van lijkopening aanbeveelt, ten einde twijfel omtrent die waarschijnlijkheid weg te nemen, terwijl hij alvast de familie moet voorlichten, opdat zij de sectie niet al te griezelig zal vinden. Natuurlijk beslist de overheid, of de sectie al dan niet zal plaats hebben; bij voorbaat is zij dien huisarts evenwel zeer dankbaar voor zijn onmisbare hulp en medewerking! — Deze maskeert onzes inziens slechts onvoldoende het bittere in deze opdracht.

DE ZIEKTEGESCHIEDENIS ALS BEWIJSMIDDEL IN HET RECHTS-
GEDING. — In een uitspraak wijst het Duitsche „Reichsgericht” erop, dat een ziektegeschiedenis vooral in gevallen van de vraag of er een kunstfout is gemaakt, van groot belang kan zijn. Zijn er geen aantekeningen gemaakt of zijn deze door slordigheid zoek geraakt, dan zal wanneer een geneeskundige behandeling schade kan hebben veroorzaakt, het optbreken hiervan in het geding als bezwarend voor den arts gelden (*Aerztebl. für Berlin und Kurmark* No. 11).

L. L. POSTHUMA.